

LINDHOLM, JOHANNES

Afskedsansökan / Af en prest inom svenska statskyrkan

Malmö : Skånetr.
1906

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Följande lilla skrift har kommit i händerna på undertecknad som flera gånger genomläst den och funnit att den är fullkomligt i harmoni med sanningen, hvarför jag funnit skäl att ytterligare sprida den.

B. Andersson.

Afskedsansökan.

Af en prest inom svenska statskyrkan.

Till domkapitlet i Karlstad!

Af skäl, hvilka lemnas här nedan, begär undertecknad härmed afsked från prestembetet i Kyrkan från och med den 30 April detta år.

Skälen för min afskedsansökan är i hufvudsak följande:

1. *Guds ord, sådant vi fått det af Kristus och hans apostlar, har sedan mera än ett år tillbaka blifvit mig mera kärt och viktigt än allt annat.* Detta är min själs spis, min enda visdom, min enda förnöjelse, min tros ankare, regeln för mina gerningar, den enda lagboken för sann gudstjenst. För det ordet skull må man väl då frimodigt försaka gods, heder, embete och allt annat för att få behålla det, enär Herren Jesus bjudit oss att blifva vid det ordet och eljes vid intet annat, såsom han säger: *Om I blifven vid mitt ord, så ären I mina rätte lärjungar; och I skolen förstå sanningen, och sanningen skall göra eder frie.* (Joh. 8: 31 32.) Men att blifva vid det ordet och tillika blifva i kyrkan och i dess tjenst, det går icke. Många sätta i denna tid kyrkan högre än allt. Jag sätter Guds ord högre än allt och vill dervid blifva. Men vill jag blifva vid det ordet, så kan jag icke blifva i kyrkan och dess tjenst.

2. *Kyrkan har nämligen alls ingen grund i Guds*

ord. Förgäfves letar man i hela nya testamentets skrifter efter det ordet "kyrka". Det finnes der icke. Kristus och hans apostlar känna icke till någon inrättning med namnet kyrka; än mindre hafva de påbjudit någon sådan. Väl förekommer på mera än hundra ställen i nya testamentet det ordet "församling" såsom benämning på alla troende tillsammans (t. ex. Matth. 16: 18) eller på de troende på en särskild plats (t. ex. 1 Kor. 1: 2; Uppenb. 1: 11), men ingenstädes det namnet kyrka. Saken finnes der icke heller. Ty för ett upplyst och fördomsfritt sinne är intet så påtagligt som det, att *Herren Kristus afskilt de sina från verlden och gjort dem till ett folk för sig*, såsom han säger: "*I ären icke af verlden, utan jag hafver eder utvalt ifrån verlden*" (Joh. 15: 19), och såsom apostelen Johannes derom säger: *Jesus skulle dö för folket, och icke allenast för folket, utan på det han ock till ett församla skulle de förskingrade Guds barn*" (Joh. 11: 51, 52 grt.). *Men kyrkan står i godt förbund med verlden och rymmer denna världens barn vänligt inom sitt sköte och kan utom dessa icke ega bestånd*, såsom nu är uppenbart för allas ögon. Men en sådan inrättning hafva Kristus och hans apostlar aldrig påbjudit.

Till kyrkans försvar hör man emellertid ofta det påståendet göras, att församlingen, såsom en organism, måste utveckla sig, och att kyrkan skulle vara produkten af denna utveckling. Men detta påstående är icke sant. Skall församlingen utvecklas, måste detta ske på detta sättet, att hon tillväxer i visdom, helig ande, rättfärdighet, starkhet och blifver lik Herren Kristus; och ej på det sättet, att hon tilltager i formväsende, högmod, skrymteri, lögn, orättfärdighet och blir lik verlden, såsom nu skett med kyrkan. Detta är icke utveckling, utan affal från Gud och hans Kristus. Kyrkan är derfor alls icke detsamma som Kristi församling, blir det icke heller. Dessa äro två skilda väsen, hvilka aldrig kunna förenas. Jag är viss derpå.

Så är kyrkan icke heller någon "nådeanstalt",

“frälsningsanstalt“ eller “nådemedelanstalt“, såsom de skriftlärdas påstå. Icke ens församlingen är någotdera. Herren Kristus är den ende oss af Gud gifna nådeanstalten, frälsningsanstalten och nådemedelanstalten. Ty vore kyrkan en frälsningsanstalt, så hade väl Herren sagt oss det, han som visste allt. Vi behöfva då icke honom dertill, ty en är nog. Men han har ingenstädes sagt oss det. Derfor behöfver man icke visa någon till kyrkan för att blifva frälst, utan till Herren Kristus allena. Han är frälsaren och icke kyrkan.

3. *Men icke heller är kyrkans lära i enlighet med Guds ord.* I stället för och vid sidan af detta ord har kyrkan satt kyrkofäders, reformatorers, konungars och riksdagsmäns bud och förordningar. Detta ligger ju i öppen dag. När kyrkan försvarar sin existens eller dömer i de ting, som stå under hennes dom, försvarar hon sig icke med eller dömer efter Guds ord utan efter människors. Man berömmar sig ändå af “ren lära“ och tröstar sig med det påståendet, att Kristus är ingen lagstiftare, men att kyrkan fått i uppdrag att stifta lag, under det man för feta måltider i presthusen uppäter “enkors hus“, fäller till penningeböter eller fängelse evangelii förkunnare, viger horkarlar och skökor tillsammans och kallar dem “dyre kristne“, deras äktenskap “ett kristligt äkta förbund“, välkomnar de otrogne till dop, konfirmation och nattvard och kallar dem “älskelige kristne“. Men att Herren Kristus icke tål sådant eller bjudit någon att stifta sådan lag, är alla väl bekant. Till alla sådana lagstiftare säger han sjelf: “I gören Guds ord till intet med edra stadgar, som I stadgat hafven“ (Mark. 7: 13). För dem som vilja blifva vid Guds ord, är det därför omöjligt att blifva vid kyrkans stadgar och lära.

Deraf att kyrkan sjelf och kyrkans lära ej äro i öfverensstämmelse med Guds ord, följer och sjelfklart, hvad jag i fortsättningen ämnar säga.

4. *Såhunda äro ej heller kyrkans tjenare tillsatte i öfverensstämmelse med Guds ord.* Herren Kristus

har aldrig tillsatt några biskopar att *herska* öfver medtjenare och lärjungar. Men det har kyrkan gjort. En biskop är efter Guds ord en tillsyningsman öfver en viss församling på en viss ort, antingen ensam eller i förening med flere äldste, såsom man kan se af Apg. 20: 17, 28; Tit. 1: 5—9; 1 Petri 5: 1—3 (enligt grundtexten). En församlingens äldste och en biskop hafva enahanda embete nämligen att öfva tillsyn öfver en lokalförsamling, och intet annat. Kristus och hans apostlar kännas icke vid några stiftsbiskopar.

Icke heller kännas de vid prester i egenskap af embetsmän i Guds församling. De hafva aldrig tillsatt några sådana. Ty hvar någon prest är, der måste han hafva att göra med offer (Ebr. 10: 11). Men nu har Kristus offrat ett "offer för synderna, det evinnerligen gäller", och sedan behövas inga prester till embetsmän. Men alla, som försona sig med Gud i hans Sons blod, de äro prester för Gud (Uppenbarelseboken 1: 6). Men de embetsmän, hvilka Jesus och hans apostlar tillsatt, äro apostlar, evangelister, tillsyningsmän eller biskopar, diakoner m. fl., hvilka alla äro bröder och utan någon rangskilnad inbördes. *Deras embete är att tjena*, alldeles såsom deras mästare, icke att herska; såsom han säger: "Den som ypperst är ibland eder, han skall vara eder tjenare" (Matth. 23: 8—12).

Men icke allenast att sådana embeten helt och hållet saknas inom kyrkan, man fäster alldeles ingen vikt vid, antingen den är omvänd till Gud i Kristus eller icke, hvilken vill inträda i kyrkans tjenst. Väl säger kyrkolagen, att "den, som vill betjena Guds församling uti preteståndet, skall vara gudfruktig" o. s. v., men dervid fästes nu intet afseende. Ännu finnes knappt något exempel på, att någon blifvit vägrad inträde för ogudaktighets skull, — oakadt många, många borde af det skälet blifva vägrade — men väl för sann gudsfruktan. Blott kandidaten har aflagt sin examen, frågas i allmänhet inte mera efter. Om han tror på Jesus, har undfått den helige

Ande, är känd som en erfaren man i Herrans tjänst, frågar man icke efter. En verldslig kandidat är mera välkommen och föredrages mycket bättre än en rättfärdig man, som bekänner Herrens namn. Men sådant allt kan icke vara enligt med Guds ord.

Dertill är den s. k. presteden sådan, att den af ingen vid full sans och nyktert sinne kan afläggas. Herren har sagt: "*I skolen alls intet svärja*" (Matth. 5: 34). Men med en dyr ed vid "Gud och hans heliga evangelium", såsom det heter, måste man svärja att hålla Guds ord och kyrkans lag, hvilka dock aldrig på en gång kunna hållas. Vill man hålla Guds ord, så måste man bryta både eden och kyrkans lag. Men vill man hålla eden, så måste man bryta Guds ord. Men man har svurit att hålla kyrkans lag. Håller man eden, så bryter man; håller man den icke, så bryter man ock. Här är man således under alla omständigheter en brottsling och är icke efter Guds ord tillsatt.

Nu inser jag detta. Jag kan därför icke blifva kvar i ett embete, i hvilket jag inkommit i strid med Guds ord, och i hvilket jag skall regeras och regera i strid med samma ord.

5. *Så äro ock det kyrkliga dopet, den kyrkliga konfirmationen, nattvarden, äktenskapsvigseln och alla andra kyrkans handlingar i strid med Guds ord.* Att döpelsen och nattvarden icke ske efter Kristi ord och instiftelse, derom kan hvar och en, som kan läsa innantill i bibeln, strax förvissa sig. Dopet har i allmänhet nedsjunkit till en tom och vidskeplig sed. Så ock med konfirmationen, nattvarden och vigseln. Man gjorde därför i denna tid i kyrkan folket en mycket större tjänst med att, om man kunde, med gissel jaga dem bort från alla dessa handlingar än att locka dem eller tillåta dem att komma dit. *Ty de blifva i alla händelser kvar i sina synder, tills de omvända sig och födas på nytt genom sanningens ord.* Dopet, konfirmationen och nattvarden kunna icke rädda dem. Men de draga ännu mera synd öfver sig genom att i otro taga del i dessa handlingar.

Den, som icke i tron undfått den helige Ande, är icke döpt af Kristus, ty denne döper med den helige Ande (se Matth. 3: 11, Apg. 2 kap. med fl. st.), och har därför icke makt att taga del hvarken i dop, nattvard eller andra kristliga handlingar. Men de allra fleste, som deltaga i dessa kyrkans handlingar, hafva aldrig undfått den helige Andes gåfva. De äro uppfylde med denna världens ande och sakna behovet af Guds nåd i Kristus Jesus. De få likväl obehindradt deltaga i de nämnda handlingarne, och man måste till och med utfärda betyg, att de dertill äro "oförhindrade". Man kan efter kyrkans lag icke med bästa vilja hindra dem att deri deltaga. Men sådant kan ju icke vara enligt med Guds ord.

6. *Icke heller är kyrkans allmänna gudstjenst, der man kommer tillsammans att höra predikan, öfverensstämmande med Guds ord. För att icke nämna de ofta ur sitt sammanhang lösryckta texterna, hvilka skola föreläsas och förklaras med uteslutande af andra lika viktiga delar ur Guds ord, hvilket dock är oss gifvet icke delvis utan helt och hållet att i dess helhet ransakas och läras, må erinras om de många skrifna bönerna, hvilka före och efter predikan skola läsas. I dessa böner förekomma flere mot Guds ord stridande uttryck, hvilka åhörarne, omedvetet upptaga i sina sinnen och trösta derpå till stor skada för sina själar. Också kan det idkeliga, söndagliga uppläsandet af bönen Fader vår och välsignelsen vid vissa tillfällen 3 å 6 gånger på en dag inför samma åhörarekrets, icke väcka annat än afsmak för bönen i allmänhet och verka försoffande på alla. Bönen måste ju dock alltid vara en fri, personlig handling inför Gud i Kristus. Men detta uppläsande af böner är ingen sådan fri handling. Detta läsande är i allmänhet ingen bön. En bödens man är därför mycket besvärad och betungad vid detta böneläsande. Han löper och snart fara att, såsom andra, låta läpparne gå och med sitt hjerta blifva borta både från Gud och bönen. Lyckligast är här den, som sofver bäst, och glömmet, att han sjelf är till.*

Så måste ock den söndagliga gudstjensten efterföljas af en efterpredikan med mångahanda verldsliga kungörelser, hvilkas innehåll icke lockar till anammande af det hörda ordet, men hjälper mäktigt till att förtaga det dess kraft på den åhörande. Sådan efterpredikan är icke enlig med Guds ord och en kysk gudstjenst. Det erkänner snart en hvar.

7. *Dertill kommer nu en mängd tomma ceremonier, hvilka äro i strid med Guds ord, äro besvärliga, hafva intet behag inför Gud och väcka endast åtlöje.* Jag må erinra om blott några, såsom barnaföderskors kyrktagning, presternas klädsel, isynnerhet de otingen prestkragen och prestkappan, exercisen vid altaret med vändandet många gånger till och från altaret vid bönernas och texternas läsande, frågan vid dopet till ett medvetslöst litet barn: "Barn, vill du till denna tro varda döpt?" * m. m. Ceremonier i allmänheten hafva ingen plats i Kristi och hans apostlars gudstjenst, och minst sådana som de nämnda.

Af dessa skäl ber jag nu om afsked från min tjänst från och med den dag, jag här ofvan sagt. Jag har länge betänkt detta steg. Jag är viss, att Gud så vill. Derfor är det ingalunda af "samvetsbetänkligheter", jag begär afsked. Samvetet kan lätt vilseledas; men jag är viss på, att det är Guds bestämda vilja detta steg, efter han vill, att man skall lyda hans ord, hvilket man i kyrkan icke kan lyda. Jag kunde därför i kyrkan helt säkert icke bevaras i tron på Herren, sedan jag en gång sett hennes förderf. Så småningom hafva mina ögon öppnats för detta förderf. H. h. biskopens cirkulär med anmaning till yngre prester att predika endast "inom den församling, som af konsiststorium eller genom församlingarnes val plifvit dem anvisad", gjorde början dertill; derefter min inställelse i Karlstad in-

---

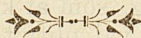
*) Detta s. k. barndopsformuläret har flera gånger blifvit ändrat, så har det ock sedan denna traktat blef skrifven men är ännu ett af kyrkans största bedrägeri, och förfalskning af Kristi lära. B. A.

för h. h. biskopen i början af år 1878 att stå till rätta, derför att otrogne förmän icke kunnat lida min bekännelse af Herrens namn; dertill den ihärdiga förvägran af min, vederbörande kyrkoherdes och sockenboars enträgna begäran hos domkapitlet och h. h. biskopen, att jag måtte återfå den tjänst, jag förr innehafvt i Silbodal såsom v. pastor, så ock prestmötet i Karlstad förra Augusti månad, der man både såg och hörde kyrkans djupa förderf och oförmåga att fatta sin egen nöd. Men framför allt har Guds eget ord i förening med de presterliga förrättningarna öppnat mina ögon. Jag har häraf fått se, att Guds ord och kyrkan peka åt motsatta håll. Jag har, såsom många mine medbröder i denna tid, väntat, ja, ock under bön och tårar väntat, att kyrkan skulle bortlägga sin orättfärdighet. Men förgäfves. Hon vill hvarken höra vänliga råd eller allvarliga varningar. Också här bekräftas då hvad historien gifver vid handen, nämligen att en religiös inrättning, som försjunkit i lagväsen, prestvälde och verldslighet, förderfvat sig sjelf och kan aldrig upprättas, äfven om också de bästa lagar stiftas och påbjudas. En sådan inrättning saknar förmåga att hålla dem.

Men Herren Jesus tager nu sjelf vård om sitt folk. Han allena är lagstiftaren, mästaren, biskopen, herden, öfverstepresten, konungen. Genom honom skola vi segra. Han är oss nog och är starkare än alla,

Fröskog den 1 April 1882.

Joh. Lindholm.

www.books2ebooks.eu